

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרֻשֶׁת בַּמִּדְבָּר (בַּחֹ"ל בַּחֻקוֹתַי) כ"ב אִיִּיה ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁנַי עִם רִשְׁיִי

היום לומדים כמה היה מנין בני ישראל שמשנה מנה:

שֶׁבֶט רְאוּבֵן - 46,500

שֶׁבֶט שְׁמֵעוֹן 59,300

שֶׁבֶט גָּד - 46,650

שֶׁבֶט יְהוּדָה 74,600

שֶׁבֶט יִשְׁשָׁכָר - 54,400

שֶׁבֶט זְבוּלוֹן 57,400

שֶׁבֶט אֶפְרַיִם - 40,500

שֶׁבֶט מְנַשֶּׁה - 32,200

שֶׁבֶט בְּנֵימִין - 35,400

שֶׁבֶט דָּן - 62,700

שֶׁבֶט אָשֶׁר 41,500

שֶׁבֶט נַפְתָּלִי - 53,400

סך הכל כל השבטים יחד 603,550

ישנו שבט חסר! התוכלו לנחש איזה שבט?

שבט לוי! ה' אמר למשה לא למנות את הלויים יחד עם שאר בני ישראל.

הלויים הם מיוחדים, וצריכים להמנות בנפרד.

ה' אמר שללויים ישנו תפקיד לטפל במשכן ובכל הדברים הקשורים אליו. עליהם לשאת את המשכן במדבר. עליהם לעבוד במשכן, לחנות סביבו. הם מפרקים את המשכן לפני שבני ישראל ממשיכים לנדוד, ומרכיבים אותו בשעת החניה. לאף אדם משבט אחר אסור לעשות את העבודה הזו.

בני ישראל נצטוו לחנות כפי שה' יאמר להם בהמשך חמש במדבר. וכלם שמעו לכל מה שה' אמר להם.

תהלים / יום כ"ב לחדש פרקים ק"ו-ק"ז

בפרק ק"ז אנחנו מדברים על ארבע פעמים בהם אדם היה בסכנה וצריך להודות לה' על הנס שקרה.

הרבי מסביר שארבעת המקרים האלה שאדם היה בסכנה הם כמו ארבע סוגי סכנות שיכולות להפריע ליהודי להתנהג כמו שיהודי צריך להתנהג.

1. **אדם חולה שהבריא** - בגלל שליהודי צריך להיות ראש יהודי בריא ולב לעבד את ה'. אם הוא חולה חס ושלום הוא לא יכול לעבד את ה' כמו שצריך.

2. **אדם שיצא מבית האסורים** - ישנו סוג של מאסר רוחני, שהיצר הרע יכול לגרום לאדם להיות כאלו הוא בכלא. על ידי שלא מאפשר לנשמה לעשות את מה שרוצה לעשות.

3. **יורדי הים** - נסיעה מעבר לים. באותו זמן אנשים נסעו בעקר בגלל שהם היו זקוקים לפרנסה. כל הרגשות שיש לאדם בנוגע לפרנסה, חשש או פחד יכולים למנע מיהודי לעבד את ה'.

4. **מעבר במדבר** - זו דגמה לעבודתו של היהודי, לעשות דירה בתחתונים. מדבר זהו מקום בו אף אחד לא גר. העולם יכול להרגיש כמו מדבר, בגלל שאיננו יכולים לראות את ה' בעולם. העבודה שלנו היא לודא שאנו יכולים לראות את ה', אבל זו יכולה להיות עבודה קשה. כל אלו הם חלקים מהשליחות שלנו, וכשיש בטחון שנוכל לעשות מה שה' רוצה ה' יעזר לנו ונראה נסים לקיים את השליחות ולהביא את משיח עכשיו.
(על פי מאמר "הגומל לחיבים" ה'תשמ"ג)

תניא / לקוטי אמרים פרק נ' (כ"ב איר שנה מעברת)

האדמו"ר הזקן הראה לנו בפרקים האחרונים איך תהיה לנו אהבת ה' ויראת ה' כף שתמיד נתנהג כפי שה' רוצה שנתנהג.

במשך פרקים רבים למדנו דרכים שונות בהן אנו יכולים לחוש אהבת ה'. אפשר לחשב על כף שה' נותן לנו חיים ושה' הוא אבא שלנו שדואג לכל צרכינו ואיך ה' אוהב את היהודים כל כף שבחר בנו להיות להיות קרובים אליו, וכמה אנו אוהבים אותו חזרה.

דבר אחד משתף לכל הדרכים האלו של אהבת ה'. אנו מרגישים מה ה' עושה עבורנו מה הוא נותן לנו, והדבר גורם לנו לאהב אותו. היום האדמו"ר הזקן אומר לנו על סוג אחר של אהבה לה'. אהבה שאין לה שום קשר אלינו. ובפעם באשר יש ליהודי כזה סוג של אהבה לה' הוא לא רוצה שום דבר לעצמו, הוא רוצה שהנשמה שלו תתאחד ותהיה לאחד עם ה' אפילו שהמשמעות היא שלא תהיה לו חיות או כל דבר אחר שה' בדרך כלל נותן לבני אדם.

פעם, בנו של המגיד ממעזריטש, ר' אברהם המלאך למד ענין עמוק בחסידות. הדבר גרם לו לרצות את ה' כל כף שהנשמה שלו כמעט פרוחה מגופו.

האדמו"ר הזקן ראה והבחין מה קורה, הוא הכריח את ר' אברהם המלאך לאכול ביגל עם חמאה כדי להציל את חייו

סוג אהבה כמו המתאר בספור הוא הדגמה לסוג כזה של אהבה.

זה לא המחשבה על מה שה' עושה עבורנו הגורמת להרגיש מיחד. זה רק המחשבה על ה' והרצון להיות יחד אתו! (לנדב ואביהו גם היתה אהבה כזו לה').

בְּדִיוק כְּמוֹ בְּסִפּוּר שֶׁל ר' אַבְרָהָם הַמְּלֶאךָ, הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן יִרְאֶה לָנוּ מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כְּדִי לִוְדָא שְׁגָם לָנוּ יֵשׁ "בִּיגָל וְחִמָּאָה" כְּדִי שֶׁהַנְּשִׂמָה תִּשָּׂאֵר בְּתוֹךְ הַגּוּף וְתַעֲזֹר לָנוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת. זֶה נִקְרָא "שׁוֹב", וּבְעֶזְרַת ה' נִלְמַד עַל כֶּף עוֹד מִחֵר.

הַיּוֹם יוֹם / כ"ב אִיר

הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הַשְּׁלוֹשִׁים וְשִׁבְעָה לַעֲמָר.

פַּעַם נַעֲרֶכֶה הַתּוֹעֲדוֹת שֶׁל חֲסִידֵי הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן. (זְמַן לֹא רַב אַחֲרֵי שֶׁהָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן נִהְיָ רַבִּי בֵּין הַשָּׁנִים תַּקמ"ד - תַּקמ"ז) וְזֶה הִיָּה נוֹשֵׂא שִׁיחָתָם:

הָאֲדָמוֹ"ר הִזְקֵן עָשָׂה מְשֵׁהוּ מְאֹד מִיַּחַד שֶׁלֹּא הִיָּה קוֹדֵם. יִשְׁנֶה הַתְּקַשְׁרוֹת בֵּין חֲסִידִים לְרַבֵּי שְׁגוֹרְמַת לֹא לְהַרְגִישׁ אִף פַּעַם לְבַד! לְאֲנָשִׁים בְּלִי רַבִּי, אֲפִילוּ אִם יֵשׁ לָהֶם רֹאשׁ יְשִׁיבָה אוֹ מוֹרָה, הַנְּשִׂמוֹת שֶׁלָּהֶם לֹא הִיוּ מְחַבְּרוֹת. אֲבָל עִם חֲסִידוֹת, חֲסִיד וְרַבִּי מְקַשְׂרִים בְּנְשִׂמוֹת, כֶּף שֶׁהֵם אִף פַּעַם לֹא לְבַד.

סֵפֶר הַמִּצְוֹת / מִצְוֹת עֲשֵׂה א', לֹא תַעֲשֵׂה א, עֲשֵׂה ב'

בְּסֵפֶר הַמִּצְוֹת הַיּוֹם נִלְמַד אֶת שְׁלוֹשֶׁת הַמִּצְוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת:

1. **מִצְוֹת עֲשֵׂה א'** - יֵשׁ לְהֶאֱמִין בֵּה' שֶׁבָּרָא אֶת כָּל הָעוֹלָם.
2. **מִצְוֹת לֹא תַעֲשֵׂה א'** - אֲסוּר לְחַשֵּׁב שֶׁיֵּשׁ עוֹד מְשֵׁהוּ אַחַר שֶׁיְכוּל לְהִיּוֹת ה'...
3. **מִצְוֹת עֲשֵׂה ב'** - לְדַעַת שֶׁה' הוּא אֶחָד, כְּפִי שְׂאוּמְרִים בְּקִרְיַת שְׁמַע

רַמְבַּ"ם / הַלְכוֹת יְסוּדֵי הַתּוֹרָה פְּרָקִים א', ב', ג'

כַּעַת נִתְחִיל לְלַמֵּד אֶת הַהֲלָכוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת מִסֵּפֶר הַרַמְבַּ"ם.

פְּרָק א' - הַרַמְבַּ"ם מְלַמֵּד אֶת הַדְּבָר הָרִאשׁוֹן וְהַחֲשׁוֹב בְּיִתְרָה שֶׁיֵּשׁ לְדַעַת לִפְנֵי שְׁלוֹמְדִים חֵלֶק בְּלִשְׁהוּ מִהַתּוֹרָה, לְדַעַת שֶׁיֵּשׁ רַק ה' אֶחָד, שֶׁהוּא בָּרָא הַכֹּל וּמִנְהַל אֶת הַכֹּל, וְשֵׁשׁ דְּבָרִים לֹא יְכוּל לְהַתְקִים לְלֹא ה'. אֵינָנו יְכוּלִים לְרְאוֹתוֹ אוּלַם יוֹדְעִים שֶׁהוּא תְּמִיד נִמְצָא שָׁם.

פְּרָק ב' - לוֹמְדִים אֵיךְ לְאַהֵב אֶת ה' בְּאַמֶּת. לוֹמְדִים הַלְכוֹת עַל אֶהֱבַת ה' וְיִרְאַת שָׁמַיִם. עָלֵינוּ לְחַשֵּׁב עַד כַּמָּה מִיַּחֲדִים כָּל הַדְּבָרִים שֶׁה' בָּרָא בְּעוֹלָם וְעַד כַּמָּה מְאֲשְׂרִים אָנוּ שֶׁיֵּשׁ לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כְּכֹל שֶׁנִּרְבֶּה לְחַשֵּׁב עַל כֶּף, וְנִלְמַד עוֹד עַל ה' נוֹכַח לְאַהֵב אוֹתוֹ יוֹתֵר וּלְהַתְנַהֵג כְּפִי שִׁיְהוּדִי צְרִיךְ לְהַתְנַהֵג.

פְּרָק ג' - לוֹמְדִים עַל הַחֻלָּל - הַרַמְבַּ"ם מְסַבֵּיר עַל הַדְּרָגוֹת הַשׁוֹנוֹת בְּשָׁמַיִם, יְרַח, כּוֹכָבִים וְכָל יֵתֵר כּוֹכָבֵי הַלְכָת. הִידְעָתֶם? כָּל הַכּוֹכָבִים שָׂרִים שִׁירָה לֵה'.

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / סְפִירַת הָעֲמָר - סְפִירַת הַיְסוּד, הַמְּשִׁיךְ

הַשְּׁבוּעַ בְּסִפִּירַת הָעֲמָר עוֹבְדִים עַל מִדַּת הַיְסוּד. לְמַדְנוּ שֶׁיְסוּד זֹהִי הַתְּקַשְׁרוֹת, וּמִשְׁתַּמְּשִׁים בָּהּ כְּדִי לְהַתְחַבֵּר לֵה'. זֶה מְדַבֵּר בֵּין אָדָם לְמִקּוּם כְּמוֹ שֶׁמִּשְׁתַּמְּשִׁים בְּמִדָּה זוֹ עִם ה'.

אֲבָל יֵשׁ גַּם עוֹד סוּג שֶׁל יְסוּד - הַיְסוּד שֶׁבֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ כְּפִי שֶׁמִּשְׁתַּמְּשִׁים בְּמִדָּה זוֹ עִם אֲנָשִׁים אַחֲרִים. סוּג זֶה שֶׁל יְסוּד גַּם הוּא הַתְּקַשְׁרוֹת, חֻבּוּר עִם אֲנָשִׁים אַחֲרִים כְּדִי לְחַשׁוֹב עַל הַרְגֵשׁתֶּם.

אֵיךְ מִשְׁתַּמְּשִׁים בְּמִדַּת הַיְסוּד?

אֵרִי שֶׁם לֵב שֶׁחֻבְרוּ מוֹיֵשִׁי לֹא מְסַדֵּר. מוֹיֵשִׁי לֹא תְּמִיד הַכִּין שְׁעוּרֵי בֵּית, שֶׁכַּח לְהִבְיֵא אֶת הַחֲמֵשׁ וְאֲכַל

את כל מה שהיה מיעד לארוחת צהרים בבקר. ארי רוצה לעזור למוישי כך שיהיה יותר מסדר ושמח בבית הספר. הוא החליט שמוישי צריך ללמד לכתב דברים כדי שלא ישכח. ארי חשב שאולי כדאי שיקנה למוישי מחברת רק כדי לזכור דברים. אבל הוא קדם כל עוצר, ומשתמש במדת היסוד. איך ירגיש מוישי אם יתן לו מחברת וילמד אותו איך להשתמש בה? הוא חשב והגיע למסקנה שמוישי בטח מאד יתביש לשמוע על כך מחבר.

לכן ארי החליט שמוישי בטח יהיה יותר שמח לשמוע את הרעיון הזה מהמחנך. ארי נותן למורה את המחברת בלי שאף אחד יראה ומבקש ממנו להסביר למוישי איך להשתמש בה.

הנה דגמה נוספת לשמוש במדת היסוד: אמא רואה שהילדים הולכים לישון מאחר מדי והם מאד עצבניים כל היום. היא יודעת שהם צריכים להתחיל להתארגן לישון מקדם. חברה מראה לה טבלה שהיא משתמשת בה אצלה בבית כדי לגרם לכל הילדים לישון בזמן. אבל רגע לפני שאמא תולה את הטבלה, היא משתמשת במדת היסוד. האם המשפחה שלנו תאהב את הטבלה ותתחיל ללכת לישון מקדם בגללה? כיצד ירגישו? אמא חושבת על כך שהילדים שלה לא כל כך אוהבים להשתמש בטבלאות.

אמא מחליטה שלטובת המשפחה טוב יותר יהיה לקרא ספור מיוחד במטה בשעה 19:00 לכל מי שנמצא במטה. כאשר עושים משהו לאדם אחר, יש להתחבר אליו ולחשב מה ישמח אותו. כך אפשר להיות בטוחים שעושים רק את מה שעושה לו טוב.